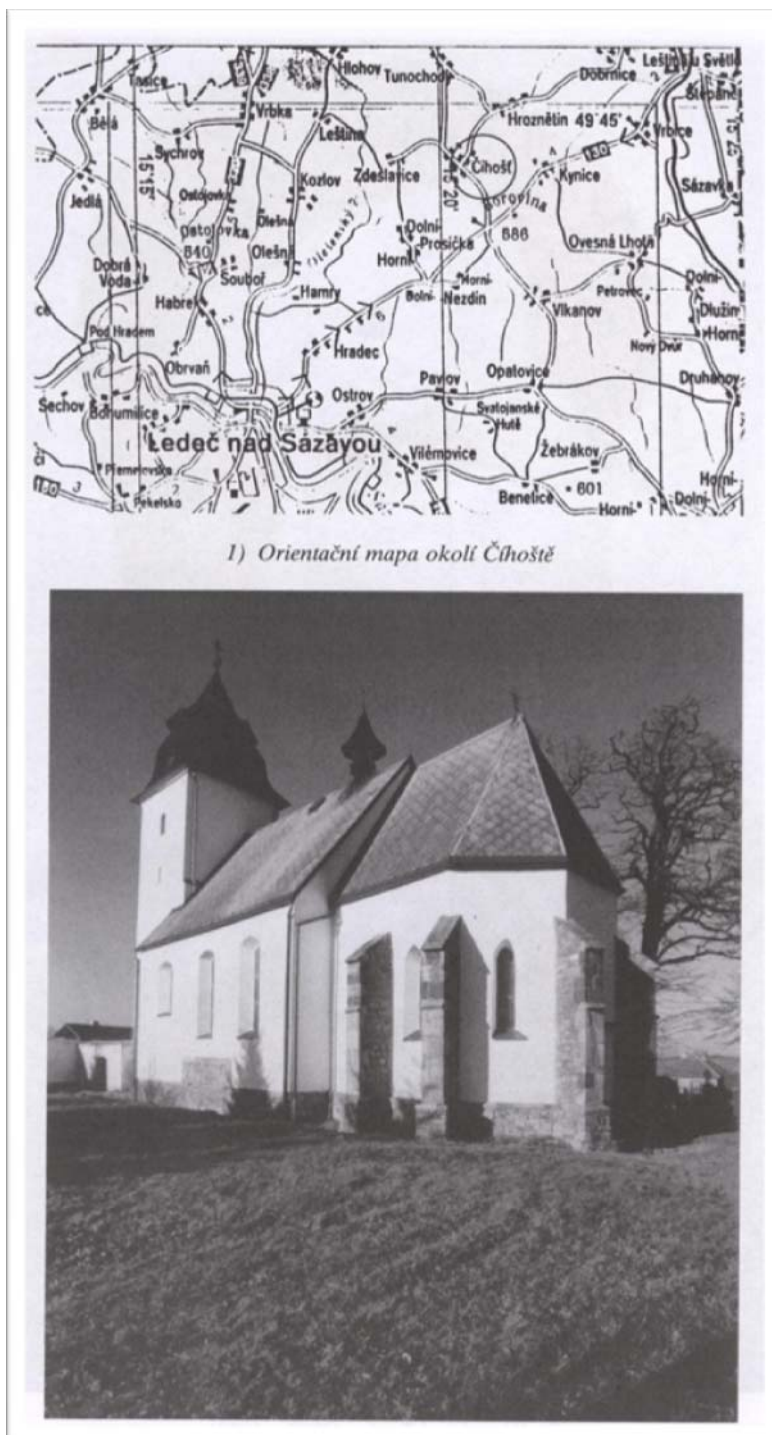

Příloha č. 1
Mapa a kostel v Číhošti¹

---

¹ Kalous, Jan. *Instruktažní skupina StB v lednu a únoru 1950. Zákulisí případu Číhošť*. Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu PČR, Praha 2001, str. 119

² Čelovský, Bořivoj. *Strana světi prostředky. Martyrium faráře Josefa Toufara*. Nakladatelství Tilia, Šenov u Ostravy 2001, str. 198

Příloha č. 3
Kříž na hlavním oltáři³

---

³ Kalous, Jan. *Instruktažní skupina StB v lednu a únoru 1950. Zákulisí případu Číhošť*. Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu PČR, Praha 2001, str. 121

Příloha č. 4
Protokol výpovědi Josefa Toufara⁴

---

⁴ Kalous, Jan. *Instruktažní skupina StB v lednu a únoru 1950. Zákulisí případu Číhošť*. Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu PČR, Praha 2001, str. 59-62

Rozhodl jsem se, že sestrojím mechanické hýbání křížem v číhošťském kostele v době před vánočními svátky v roce 1949, protože jsem věděl, že v tuto dobu budou v kostele největší návštěvy. Byl jsem přesvědčen, že to bude mít jednak politický efekt a současně i velkou odezvu v masách věřících katolíků v celém Československu. Věřil jsem, že boj katolické církve se stávajícím státoprávním zřízením v ČSR bude následkem domělého mého zázraku značně posílen, neboť masy katolických věřících budou posici církve svým vlivem podporovati. Dále jsem předpokládal, že událost s křížkem vyvolá takovou odezvu a že lidé budou pokládat toto zjevení za blížící se převrat. Když jsem hýbání s křížkem potom provedl, viděl jsem, že jsem se nemýlil v předpokladu a skutečně rozruch mezi obyvatelstvem celého okolí nastal. Mimo toho jsem počítal, že za příčiny tohoto domělého zjevení bude prohlášena Číhošť za veliké poutní místo, z čehož vyplyne obohacení farnosti, jakož i sláva mé vlastní osoby.

Abych mohl sestrojiti mechanické pohybování křížem nad oltářem v číhošťském kostele, sehnal jsem spirálové péro o délce asi 12 cm, které jsem potom jedním koncem ke křížku upevnil. Druhý konec jsem připevnil na kousek podvazkové gumy, kterou jsem přivázal k elektrickému vedení na střísece Svatostánku na oltáři. Spodek křížku jsem připevnil třemi gumičkami /vzadu 2 a vpředu 1/ ke svatostánku a vzadu nad tělo Kristovo jsem též připevnil jednu slabší gumičku, aby se křížek při výkyvech nenatáčel do stran. Na druhé straně křížku naproti spirálovému péru, jsem připevnil jednu střešní strunu, kterou jsem vedl skrz drátěné očko, aby se struna nezadrhovala do ostatního elektrického vedení na oltáři. Na strunu jsem napojil slaboučký ocelový drátek, který jsem vedl s oltáře na zeď nad dveře zákristie, kde jsem drátek zachytil na porcelánové vodiče, opravuji, na porcelánovém izolátoru, po kterých jsem jej dovedl až na kazatelnu. Celou tuto mechaniku jsem si sestrojil dne 8.12.1949, kdy jsem byl na faře úplně sám. V sobotu 10.12.1949 jsem si ještě naposled vyzkoušel již v kostele toto zařízení a opravil ještě některé mechanické nedostatky. Konec drátku jsem měl připravený na kazatelně tak, že na zatažení se vychýlil křížek směrem na pravou stranu s automatickým působením spirálového péra a na zatažení jsem jej vychýlil zas na opačnou stranu. Toto jsem mohl provést kolikrát jsem chtěl. Takto připravený mechanismus jsem použil druhý den t.j. 11.12.1949 při dopoledním kázání a nikdo neviděl, že pohybuji křížkem já, protože při slovech „Uprostřed Vás stojí ten, kterého neznáte, zde ve Svatostánku je náš Spasitel“, jsem levou rukou ukázal ke Svatostánku a současně pravou rukou, která byla zakryta knihou evangelia, služeb Božích a snubních prohlášek, zatahl dvakrát za ocelový drátek, tak, že se kříž kýval se strany na stranu. Zatažení drátkem jsem provedl tak, že nikdo nemohl pozorovat, že jsem to já, který tímto způsobem pohybuje křížkem.

Můj pokus se velmi dobře podařil a očití svědkové vůbec nerozpoznali, že jsem je tímto způsobem klamal a fakticky podvedl.

V neděli odpoledne, když v kostele již nikdo nebyl, jsem asi po 14 hodině celé toto zařízení odklidil, aby se nikdo nedozvěděl, co jsem provedl. Když jsem toto zařízení odklidil, očekával jsem s dychtivostí, jak to bude působiti mezi věřícími kteří byli uvedeného kázání přítomni. Mé očekávání se splnilo a já jsem potom vhodným propagačním způsobem využíval nastalého rozruchu mezi lidmi. Proto jsem též začal rozšiřovati další nepravdu s oněmi plamínky o kterých jsem již podal doznání v původním protokole.

Dodatkem bych chtěl ještě sdělit, že jsem udržoval homosexuelní styky s některými žáky obecné školy v Čihošti, Tunochodech a Vlkanově. Zval jsem si je na faru pod různými záminkami jako na příklad dávání poštovních známek a různé jiné drobnosti, kterými jsem je častoval. Dělal jsem to tak, aby jsem vždy měl na faře pouze jednoho, aby to nikdo se nemohl dozvědět. Byl jsem si jistý, že hoši jejichž stáří se pohybovalo od 9 do 12 roků; nikomu nic neprozradí, neboť jsem počítal s jejich studem. O jejich sklonech jsem se také často dozvěděl, když jsem s nimi prováděl Sv. zpověď, kdy se mě přiznávali, že páchají „nestydaté věci“, buď jeden s druhým a nebo sami se sebou. Měl jsem tudíž typy a proto jsem si některé z nich pro ukojení vlastních choutek vybral. S některými se mi podařilo prováděti styk přímo při školním vyučování, když sedávali v zadních lavicích. Dělal jsem to tak, že jsem si sedl vedle něj a předčítal, opravuji, třída předčítala modlitby, zatím co já jsem mu vytáhl přirození z přiklopce a onanoval je. Byli to tito hoši: J.H.,... J.P.,... J.M.,... F.Z.,... B.P.,... J.Ž.,... a J.H.,...^{a)} S uvedenými jsem homosexuelní styky prováděl výhradně ve škole.

Jsem si vědom, že jsem se velmi těžce provinil proti stávajícímu lidově dem. zřízení naší republiky a že můj původní úmysl byl všemožným způsobem se snažiti o poškození zájmu našeho státu. Spoléhal jsem na to, že můj čin rozvíří obyvatelstvo Česko-Moravské vysočiny a popudí je proti dnešní vládě, jakož i celému režimu. Dále jsem si vědom, že jsem se těžce provinil proti zásadám mravnosti na nedorostlých dětech a je svedl k úchylnému a předčasnému ukájení pohlavních tužeb.

Lituji hluboce svých činů, neboť jsem si vědom jak hluboko jsem morálně poklesl, jak ve své nenávisti vůči lidově-demokratickému státu, tak i ve svém mravním poslání učitele, vychovatele a kněze.

Jsem si vědom, že musím býti potrestán za tato provinění, ale prosil bych, aby mě byla dána polehčující okolnost, jednak v mé upřímné litosti nad spáchanými činy, jakož i úplném doznání,

... které jsem učinil dobrovolně, abych svému nitru ulevil. Vyslychající orgány se mnou jednaly slušně a já bych byl ochoten vydati prohlášení do tisku, případně i v rozhlase, jak to skutečně s oním zjevením v Čihošti bylo.

Skončeno, přečteno a po schválení jako správné podepsáno.

Cm:^{b)}

Vyslychaný:^{c)}

Svěděk:^{b)}

Poznámky:

- a) Plná jména byla vypuštěna
- b) Podpisy nečitelné
- c) Podepsán: Josef Toufar

- 1) Chybně nadepsáno - jde o dodatek č. 6 k protokolu z 1. února 1950
- 2) Poznámka k Josefu Toufarovi - viz pozn. 3/II

Původní vyšetřovací spis ZV 122, čísla listů 18 - 21